03/09/2022

Ο Μητροπολίτης Καρπενησίου για την Κυριακή ΙΒ Ματθαίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Καρπενησίου

Ο καθένας πρέπει να κοιτάξει μέσα του και να επισημάνει το δικό του πάθος, το δικό του βάρος που τον δένει εμπαθώς με τον κόσμο τούτο. Αυτά ανέφερε μεταξύ άλλων στο μήνυμά του για την Κυριακή ΙΒ Ματθαίου ο Μητροπολίτης Καρπενησίου κ. Γεώργιος.

“Ο λόγος του Χριστού λειτουργεί για όλους και για όλες τις περιπτώσεις αφυπνιστικός, κοφτερός, «τομώτερος υπέρ πάσαν δίστομον μάχαιραν», που αποκαλύπτει τον αληθινό εαυτό μας. Όσο θα βάζουμε τον εαυτό μας πάνω σ’ αυτόν τον λόγο, τόσο θα καθαρίζει το βλέμμα μας και το έδαφος μπροστά στα πόδια μας. Ο προσανατολισμός είναι σαφής: η τελειότητά μας ως ακολουθία του Χριστού. Αυτό ζει η Εκκλησία μας και αυτό είναι το έργο της”, υπογράμμισε ο Σεβασμιώτατος.

Παρακάτω το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου:

Μία πολύ ιδιαίτερη περίπτωση ανθρώπου καταγράφει το σημερινό ευαγγέλιο. Έναν νεαρό, ο οποίος πλησιάζει τον Κύριο, προκειμένου Αυτός ως διδάσκαλος να τον καθοδηγήσει στην είσοδό του στη Βασιλεία του Θεού. Ο Κύριος τον παραπέμπει στις εντολές της Μωσαϊκής νομοθεσίας, και όταν αυτός επιμένει, λέγοντας ότι αυτές τις τηρεί εκ νεότητός του, ο Κύριος τον προσανατολίζει στην τελειότητα: να ακολουθεί Εκείνον, κάνοντας πέρα όλα τα υλικά αγαθά του. Η αντίδραση του νεαρού είναι απογοητευτική: «ακούσας τον λόγον απήλθε λυπούμενος». Γιατί είχε πολλά κτήματα, είχε πολλά υλικά αγαθά.

Ο νεαρός δεν φαινόταν να κοροϊδεύει τον Κύριο, όπως σε μία παρόμοια περίπτωση ενός νομοδιδασκάλου, ο οποίος Τον πλησίασε «πειράζων Αυτόν». Μολονότι το ερώτημα και των δύο είναι το ίδιο: η είσοδος στη Βασιλεία του Θεού, εδώ έχουμε μία εκ πρώτης όψεως γνήσια αναζήτηση. Διότι ο νεανίσκος και πιστεύει στον Θεό και κάνει έναν «πνευματικό» αγώνα, με την τήρηση του Νόμου, πυρήνας του οποίου ήταν οι Δέκα Εντολές. «Ταύτα πάντα εφυλαξάμην εκ νεότητός μου». Παρ’ όλον όμως τον αγώνα του αυτόν, διεπίστωνε στο βάθος της ψυχής του ότι η καρδιά του δεν γέμιζε. Ένιωθε ότι υπολείπεται σε κάτι, το οποίο θα του έδινε την ώθηση να ζήσει σε πληρότητα τη χάρη του Θεού.

Για τα δεδομένα βεβαίως της πίστεώς μας, η έλλειψη αυτή είναι δικαιολογημένη: η πλήρωση της καρδιάς, αυτό που ολοκληρώνει τον άνθρωπο έρχεται μόνον εν Χριστώ. Ο Χριστός είναι Εκείνος που επαναφέρει τον άνθρωπο στην κανονική πορεία του, αυτήν για την οποία είχε δημιουργηθεί από τον Θεό. Ο Μωσαϊκός Νόμος, οι Προφήτες, η Παλαιά Διαθήκη δηλαδή, αποτελούσαν το προκαταρκτικό στάδιο ετοιμασίας προς αποδοχή του Χριστού.

Η αναζήτηση όμως του νεαρού για τη Βασιλεία του Θεού, μετά την επισήμανση του Κυρίου, τελικώς φαίνεται ότι δεν ήταν και τόσο γνήσια. Και τούτο γιατί στον προσανατολισμό που του δίνει ο Κύριος, εκείνος αντιδρά: υπάρχει κάτι που τον δένει στη γη, υπάρχει ένα «βαρίδι» στη ζωή του. Κι αυτό, όπως φανερώνεται στη συνέχεια, ήταν τα πολλά υλικά αγαθά του, τα πλούτη του. Αν ο νεαρός είχε ως προτεραιότητα τη σχέση του με τον Θεό, την ένταξή του στη Βασιλεία Εκείνου, θα ανέτρεπε τα πάντα στη ζωή του, προκειμένου να το επιτύχει. Με άλλα λόγια, η διαπαιδαγώγηση του Νόμου σ’ αυτόν δεν κατέληξε στον σκοπό της: την εύρεση του Χριστού.

Έτσι με την περίπτωση του νεανίσκου σήμερα έρχεται ανάγλυφα ενώπιόν μας το

φαινόμενο του ψευδούς και αληθινού εαυτού. Ο νεαρός πιστεύει ότι ζει σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, ίσως να έχει τη βεβαιότητα ότι θα κερδίσει τη Βασιλεία του Θεού – τι άλλο να σημαίνει η ερώτησή του: «τι άλλο υστερώ;» – ζει επομένως σ' ένα φαντασιακό επίπεδο, το οποίο συναντάμε στους Φαρισαίους της εποχής του Χριστού, όπως και στους Φαρισαίους της κάθε εποχής. Ο ψευδής εαυτός του έχει κατακλύσει τη συνείδησή του και αυτόν βιώνει ως πραγματικότητα.

Η αλήθεια όμως τελικώς πόρρω απέχει από αυτόν. Όπως είπαμε, έρχεται ο λόγος του Χριστού, για να τον βγάλει από την πλάνη: Θεός του αληθινός ήταν τα πολλά κτήματά του, αυτά συνιστούσαν την προτεραιότητά του, μπροστά στα οποία όλα τα υπόλοιπα έρχονταν δεύτερα. Η κατάσταση αυτή συνιστά και τη μεγαλύτερη τραγικότητα του ανθρώπου: ο άνθρωπος «πετάει» κυριολεκτικά στα σύννεφα. Νιώθει ότι έχει τον Θεό, και ο Θεός απέχει εντελώς από αυτόν. Νιώθει βέβαιος και παραπαίει.

Το ακόμη τραγικότερο όμως για τον νεαρό του Ευαγγελίου είναι το γεγονός ότι του δίνεται η ευκαιρία να «προσγειωθεί», να βρει τον εαυτό του και με τον τρόπο αυτό να βρει και τον Θεό, αλλά αυτός απορρίπτει την ευκαιρία.

Ο λόγος του Χριστού ήταν η ώρα της χάρης γι' αυτόν, δηλαδή η ώρα της μετανοίας του. Αν τον αποδεχόταν, θα γινόταν μέτοχος της βασιλείας του Θεού, θα γινόταν άγιος. Δεν το έκανε, γιατί όπως είπαμε, τελικώς δεν είχε γνήσια αναζήτηση: ζούσε στην επιφανειακότητα μίας απλής θρησκευτικής ζωής. Γι' αυτό βεβαίως και το αδιέξοδο που ζούσε και που τον οδήγησε στην προσέγγιση, ανεπιτυχώς όμως, του Χριστού.

Ο νεανίσκος του Ευαγγελίου δυστυχώς αποτελεί τον τύπο και για πολλούς από εμάς τους θεωρούμενους χριστιανούς. Πόσοι από τους χριστιανούς δεν ζούμε στο επίπεδο ενός ψεύτικου εαυτού, δεν νομίζουμε δηλαδή ότι πορευόμαστε σωστά και έχουμε τον Θεό και τους αγίους μαζί μας, διότι προσευχόμαστε, διότι εκκλησιαζόμαστε, διότι κοινωνούμε ίσως, διότι κάνουμε κάποιες ελεημοσύνες, ενώ η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική;

Κι αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε, αν ελέγξουμε τον εαυτό μας σ' αυτά που αποτελούν κεντρικά πάθη της ανθρώπινης ύπαρξης: στη φιληδονία, τη φιλαργυρία, τη φιλοδοξία, τους κλάδους του εφάμαρτου εγωισμού.

Ο νεαρός του ευαγγελίου διακατεχόταν από το πάθος της φιλαργυρίας και της φιλοκτημοσύνης: τα υλικά αγαθά του ήταν το «βαρίδι» της ψυχής του. Σε άλλον το «βαρίδι» αυτό μπορεί να είναι η φιληδονία του, με όλες τις διακλαδώσεις της, της λαιμαργίας, της γαστριμαργίας, της λαγνείας, της πορνείας, της μοιχείας,

της τεμπελιάς. Σε άλλον το «βαρίδι» μπορεί να είναι η φιλοδοξία του, ως κενοδοξία, ως υπερηφάνεια, ως τάση αγωνιώδους αποδοχής από τους άλλους, ως κατακτητικότητας, ως φιλαρχίας και αρχομανίας.

Ο καθένας πρέπει να κοιτάξει μέσα του και να επισημάνει το δικό του πάθος, το δικό του βάρος που τον δένει εμπαθώς με τον κόσμο τούτο. Ο λόγος του Χριστού λειτουργεί για όλους και για όλες τις περιπτώσεις αφυπνιστικός, κοφτερός, «τομώτερος υπέρ πάσαν δίστομον μάχαιραν», που αποκαλύπτει τον αληθινό εαυτό μας. Όσο θα βάζουμε τον εαυτό μας πάνω σ’ αυτόν τον λόγο, τόσο θα καθαρίζει το βλέμμα μας και το έδαφος μπροστά στα πόδια μας. Ο προσανατολισμός είναι σαφής: η τελειότητά μας ως ακολουθία του Χριστού. Αυτό ζει η Εκκλησία μας και αυτό είναι το έργο της. Πόσοι από εμάς είναι έτοιμοι να το ακολουθήσουν;